

disputere om, hvorvidt man maaske er kommet for langt ned med Brødpriserne gennem Krigsaarene, men man kan i hvert Fald ikke foretage en saadan Forhøjelse, og vi vil ikke kunne faa en virkelig betydelig Nedsættelse, hvis man vil gennemføre Kravet om Verdensmarkedets Pris for det Brødkorn, der produceres her i Landet. Man maa huske paa, at i Norge og Sverige, som der henvises til, indtager Landbruget en ganske anden Stilling, end det indtager her i vort Land, og ogsaa Landmændene selv indtager en ganske anden Stilling, end Landmændene her i Landet hidtil har ment det rigtigt at indtage. For norske og svenske Landmænd er Tanken om, at der ved Lov skulde indføres Toldbeskyttelse paa Korn, saaledes at der kunde sikres det norske og svenske Korn en højere Pris end Verdensmarkedets Pris, absolut ikke fremmed, og det, jeg nævnte før: at stille Krav til Statsmagten om, at den for at fremme Brødkornsavlen skal garantere Jordbrugerne visse Mindstepriser, selv om Verdensmarkedets Pris gaar derunder, er dem heller ikke fremmed. Jeg tør derimod sige, at en saadan Tanke alle Dage har været de danske Landmænd fremmed. Den Udvikling, som det danske Landbrug har gennemgaaet i den sidste Menneskealder, har man aldrig ønsket at grundlægge paa Krav til andre Erhverv eller til Statsmagten, og jeg tror, at det danske Landbrug har gjort Ret deri.

Jeg ønsker ikke fra denne Plads at rette en Kritik mod Landmænd i andre Lande, fordi Forholdene, som enhver kan se, er saa forskellige og Landbrugserhvervets Stilling er saa helt anderledes i Norge og Sverige end her i Landet, men jeg ønsker dog at sige til danske Landmænd, at jeg tror ikke, at de Lande er Stedet, hvor de skal gaa hen og lære, hvorledes de skal trække Linierne op for en økonomisk Politik. Jeg tror, at det danske Landbrug, baade det store og det lille Landbrug, der i Virkeligheden i den Henseende har ganske fælles Interesser, hvis de vil gaa en god og sikker Fremtid i Møde, skal grundlægge deres økonomiske Politik paa de samme Principper, som har været saa heldbringende i den Tid, der er forløbet, i den sidste Menneskealder. Og det, som vi har ønsket med Hensyn til Brødkornsprisen, er da, som jeg nævnte, kun dette ene: vi ønsker de samme Prisforhold til Stede, som eksisterede før Krigen, nemlig det Forhold, at det hjemmeavlede Foderkorn, Byg og Havre, laa ca. en Øre over Majsprisen, og Hvede- og Rugprisen prak-

tisk talt var den samme. Naar vi faar det samme Forhold, altsaa den samme Pris, fuld Erstatningspris for Brødkorn, saa ønsker vi ikke mere, og det svarer til hele Landbrugsproduktionens Retning, fordi det danske Landbrugs Hovedindtægt ikke kommer ind gennem Salg af Brødkorn — vi er selv i høj Grad Kornforbrugere —, men gennem Afsætning af forædlede Produkter. Hvis her var Tale om at lukke disse forædlede Produkter, Smør, Flæsk og andre Husdyrprodukter, ude fra Verdensmarkedet, saa kunde man forstaa, at det danske Landbrug vilde rejse sig og sige: Her begaas der Uret. Men man maa huske paa, at det danske Landbrug aldrig siden Halvfjerdserne har baseret sin Indtægt paa Eksport af Brødkorn eller af Korn overhovedet; og hvis man vilde gøre det nu, vilde det ganske aabenbart være at tage den Fordel, som den ekstraordinære Situation frembød. Jeg tror, det vilde være uheldigt, om man, efter at det danske Landbrug i 6 Aar har erklæret: Vi ønsker ikke denne Fordel, men kun den simple Erstatningspris, nu paa dette Tidspunkt, da det er muligt at gennemføre en Kornordning, der virkelig giver denne Erstatningspris, fra Landbrugets Side vilde finde det rigtigt at rejse saadanne Krav, saa meget mere som der heller ikke for Fremtiden er Udsigt til, at det danske Landbrug skulde gaa over til at blive et kornproducerende Landbrug, der har sin væsentlige Indtægt gennem Kornavl.

Naar vi her i Landet har kunnet holde det, vi kalder overkommelige Priser paa Brød, Priser, som vi ved Sammenligning med de Tal, der anføres fra andre Lande, maa anse for meget lave, saa skyldes det i Virkeligheden først og fremmest det, at vi har haft den Lykke at kunne grundlægge vort Folks Brødkornsforsyning paa Hjemmeavl i Modsætning til de allerfleste Lande i Europa, og dernæst det, at Landmændene fra første Begyndelse har været villige til fuldkomment at se bort fra en Overpris paa Brødkornet. Desto mere Grund forekommer der mig at være til nu at give en Pris, der virkelig giver Adgang til fuldstændig vederlagsfrit Erstatningskøb af Foderstoffer. Hvorvidt den Grundpris, jeg her foreslaar, 43 Kr. pr. 100 kg straks plus en mindre Opbevaringspræmie fra 1 Kr., altsaa op til 44 Kr., kan opfylde denne Fordring og dette Ønske, kan der selvfølgelig diskuteres om, idet der ogsaa her kan gøre sig et Skøn gældende. Jeg